

[Flemming Jensen]

telsen af demokrati hos f.eks. hr. Tinning og mig – jeg vil sige gud ske lov – er overordentlig forskellig. Efter min opfattelse er der demokrati i en forening, når folk kan komme der og være medlem og stemme osv. Jeg ved ikke, om hr. Tinning mener, at demokrati er noget med, at ingen må være bedre eller anderledes end andre.

Det blev nævnt i debattens løb, at man nu skal til at tænke på en pædagogisk uddannelse af trænerne. Jeg vil godt advare mod, at man gør vores idrætspladser til et socialt, psykologisk, pædagogisk eksperiment. Det går såmænd rigtig udmærket med trænerne, når bare man kan få dem og kan betale dem.

Det blev også nævnt, at 60 pct. af befolkningen ikke er i berøring med idrætten. Jeg ved ikke, om tallet passer. Det kan godt være, der er 60 pct., der ikke er aktive idrætsfolk, men jeg tør æde min høje hat på – og jeg har faktisk sådan en – at der er tæt ved 100 pct., der åbner for fjernsynet, når vi skal se VM fra Spanien, og ærgrer sig langt væk over, at Danmark ikke er med. Også her har idrætten sin væsentlige betydning.

Nu kan jeg se, lampen lyser, så jeg kan – desværre for mig og til held for andre – ikke få sagt mere.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til de to ministre. Jeg synes, undervisningsministeren sagde nogle ganske konkrete ting. Noget af det var, at vi skulle se på nogle arbejdsgrupperes resultater. Det er jo en sang, vi har hørt før, men der er vel alvor i den. Så lad os se, hvad der kommer ud af det.

Til kulturministerens generelle bemærkninger vil jeg sige, at det udvikler sig måske til en kamp, hvor vi udveksler samme slags slag. Vi har skældt redegørelsen ud for at være løs i koderne eller slatten, eller hvad det nu er for udtryk, vi har anvendt. Vi får nu at vide, at ministeren er forbløffet over, at der ikke kom mere nyt på bordet i denne debat. Hun mente at kunne konkludere, at socialdemokratiet såmænd var det eneste parti, der egentlig har en rigtig idrætspolitik. Jeg må sige, at vi har ikke helt lige vilkår at kæmpe under. Ministeren har udarbejdet en redegørelse. Jeg gad vide, hvor lang tid det ville tage at læse den op. Derudover har man haft en ordfører på talerstolen, som havde så me-

get i posen, at han også måtte bruge sin anden omgang til at sige noget af det. Dernæst har man haft én minister til på talerstolen og så kulturministeren selv. Vi andre har rådet over, jeg havde nær sagt skaldede 10 minutter – det må jeg nok ikke sige af hensyn til forretningsordenen, for vi har 10 minutter – og så vores korte bemærkninger og en anden omgang, og her skal vi dels tage udgangspunkt i og komme med kommentarer til ministerens redegørelse, dels prøve at få plads til noget af vores eget. Det er en meget, meget svær konkurrenceidrætsgren, og det er måske derfor, ministeren synes, at det var lidt luftigt, hvad vi kom ind med. Lad os prøve på i en bredere sammenhæng at komme med vore synspunkter.

Ministeren sagde videre, at det var en luftig debat om elite- og breddebegreber. Det kan jeg da give en vældig god forklaring på for mit eget vedkommende. Jeg har med vilje været meget tilbageholdende på det område, netop fordi vi dér mangler rapporten fra elitedrætsudvalget. Jeg beklagede det, da jeg fik det at vide. Ministeren svarede venligt på et brev fra mig, at vi fik debatten her i løbet af marts måned, men vi fik senere at vide, at desværre ville der ikke være nogen af disse rapporter for hånden, som vi kunne debattere på grundlag af. Bl. a. derfor tror jeg, at vi har fået en så luftig debat, som ministeren sagde det, om disse begreber.

Jeg fik en forsikring om, at der ligger ingen resignation bag det citat, jeg havde fundet frem fra redegørelsen. Det er jeg da glad for, men det kan ikke bare, synes jeg, være et spørgsmål om, hvad man kan købe. Man kan ikke altid købe, hvad man gerne vil have. Nej, det er rigtigt, men så må man slås for det eller kæmpe for det, og så må man ved hjælp af en personlig indsats prøve at få disse ting ordnet.

Jeg har noteret mig med glæde og vil prøve at fastholde ministeren på det – måske bliver der ikke behov derfor, så er det jo fremragende – at ministeren ser det som en væsentlig opgave at løbe i byen for idrætten. Jeg tror netop, det er det, idrætsorganisationerne efterlyser. Det var i hvert fald det, jeg med min idé om en koordinerende indsats fra ministeren og ministeriet tænkte på. Det, vi skal undgå, er, at organisationerne bliver sendt fra Herodes til Pilatus. Når miljøministeren har noget om det åbne land og de sa-